

върху физиономията на вѣстника, но и върху по-нататъшния ходъ на дѣлото. Ботйову се даде възможность още по-силно да се прояви като литераторъ и публицистъ, сирѣчь— да засили своето влияние върху емиграцията вжтрѣ и внѣ отъ България. Това влияние е бавно наистина, то върви постепенно, не се явява изведнажъ, защото става подъ монархическото прикритие на Каравелова, който е засѣнчавалъ цѣлата индивидуалность на Ботйова, комуто първия денъ още не е дадено мѣсто по способность и по достоинство. Нашиятъ поетъ бѣше излѣзналъ вече съ Дума'та, сътрудничаше въ Каравеловитѣ издания по-рано, слѣдователно, редакторътъ на „Независимость“ е ималъ пълно прѣдставление за таланта на Ботйова. При всичко това, той му дава едно третостепенно мѣсто въ редакцията, като коректоръ на изданието и редакторъ на допискитѣ.

По една сурова необходимость, Ботйовъ приелъ тая длъжность. Неговото интимно рѣшение, въпрѣки желанието на Браилчене било, да остане въ Букурещъ. Отъ 4—5 години тоя градъ прибра повече сили, съсрѣдоточи по-жива часть отъ интелигенцията, отъ емиграцията. Като културенъ центъръ отъ една страна, столицата притегляше хората: тука имаше и повече политическа живость. Столичнитѣ градове сж като фокустъ на оптическа леща: тѣ винаги събиратъ лжчитѣ отъ цѣлата държава. Отъ друга страна, и читалището Братска Любовь нараснало: то заприличало на революционенъ клубъ. Ботйовъ знаелъ това и първата нощъ, когато прастигна въ Букурещъ, още по-силно се убѣдилъ, че неговото мѣсто е тука, въ столицата. Редакцията и печатницата на Каравелова, въ която неговия трудъ нѣма да бжде излишенъ, ще му дадатъ и подслонъ и срѣдства за прѣживѣване.

Нека кажемъ, че Ботйовъ и като „слуга“ на Каравелова, бѣ изпрѣварилъ въ много отношения „господаря“. Автентични дани ние нѣмаме за да установимъ, кои ста-